

ЛЯСТОВИЧКАТА МИРА

Когато цъвнаха вишнитѣ и синчецѣтъ, тя пакъ се върна. Зададе се отъ долния край на градината, направи нѣколко крѣга надъ кѣщата и следъ това кацна на черницата. Но дветѣ ѝ малки и хубави очички бѣха устремени къмъ стрѣхата, гдето бѣше нейното гнѣздо. То си стоеше тамъ непожтнато подъ кривата греда, но въ него се бѣше настанилъ единъ неканенъ гостъ. Презъ голѣмитѣ зимни студове и виелици едно сиво врабче намѣри спасение въ малкото и топло гнѣздо, И когато пукна пролѣтъта, то не напустна чуждото жилище, а си остана тамъ.

Мира, така бѣхме кръстили малката лястовица, литна къмъ гнѣздото си и тревожно записка. Сивото врабче подаде главицата си и, като видѣ лястовицата, настрѣхна, готово за борба. Настрѣхна цѣла и Мира. Сърдцето ѝ започна да бие до пукване. Тя още не си бѣше отдѣхнала отъ дългия пѣтъ, отъ онова мѣчително летене надъ пустини, гори, рѣки и морета, гдето много нейни другарки не издържаха и паднаха... И съ какви сетни усилия тя е летѣла, за да дойде при старото си гнѣздо, гдето три лѣта е отглеждала свидни рожби!

И, ето, сега въ нейното гнѣздо стоеше неканенъ гостъ. Не, тя трѣбва да го прогони, да кацне на самия входъ на гнѣздото и да разпери крила. Така ми наха само нѣколко мига, следъ които се започна една жестока борба. Врабчето изкочи отъ гнѣздото и съ всичката си сила врѣхлетѣ срещу Мира. То бѣше единъ неравенъ двубой. Единъ сърдцераздиращъ писъкъ, хвърчене на изкубани пера, плѣсъкъ на крила. Човкитѣ на Мира и на настрѣхналото врабче се облѣха въ кръвъ. Следъ малко двубоятъ се пренесе между клонитѣ на цъвналитѣ вишни. Започнаха като снѣжинки да падатъ бѣлитѣ цвѣтове. Не следъ много първо излитна врабчето и пое къмъ баиритѣ. Следъ него като стрела полетѣ и Мира и се загуби.